

AZ ANGOL UNITÁRIUS EGYHÁZ ÜDVÖZLETE

Mi, az Angol Unitárius Egyház Főtanácsa, 1971 április 16—20 napjain Birminghamben tartott ülésünkből meleg üdvözetünket küldjük a Romániai Unitárius Egyház Püspökének, Főtanácsának és híveinek.

Hosszú időn át szokás volt évenként küldeni ilyen testvéri üdvözetet, de ez a mostani kiemelkedik a többiek közül, mivel éppen 150 évvel ezelőtt küldötték elődeink az első üdvözetet az erdélyi unitárius egyháznak. Mint a világ legrégebbi unitárius egyháza, méltán lehetnek büszkéek múltjukra, melynek koronája volt az 1968-ban tartott 400 éves évforduló ünnepe.

Országunkban is évszázadok óta nagy számban voltak, akik tanúságot tettek az unitárius hit mellett. Ők hozták létre azokat az egyházközségeket, melyek több mint két évszázadon át a lelkiismereti szabadság és valóságos türelem alapján állottak, és melyek hűségesen hordozták az unitárius nevet, de voltak olyan vallási közösségek is, amelyek az unitárius elnevezés nélkül szolgálták az unitárius eszméket. S bár ezek az egyházközségek keresték az egymással való társulásban az egységet és a kölcsönös támogatást, mégis csak 1825-ben tudták létrehozni jelenlegi egyházi szervezetünket.

Az angliai unitáriusok csupán ezt megelőzőleg szereztek tudomást az erdélyi unitáriusokról, de ettől kezdve fokozatosan kialakult az a szoros kapcsolat, mely ma összeköt minket. Azóta egyházaink közötti hivatalos képviseltek és magánlátogatások száma állandóan növekedett. 1821 április havában küldötték elődeink Angliából az erdélyi unitáriusoknak az első üzenetet latin nyelven: „Unitariorum in Anglia fides, historiae et status praesentis brevis expositio“ címen, mely egyben rövid beszámolót nyújtott az angol unitáriusok történetéről és vallásáról. Illő tehát, hogy 150 év múltán megemlékezzünk erről az eseményről és örvendezzünk annak a hitnek és barátságnak, mely ma is változatlanul és szilárdan fennáll közöttünk és összekapcsol.

Imádkozunk és dolgozunk, hogy ez a barátság örökké fennálljon, és ez a hit ihlessen mindnyájunkat és az utánunk jövőket Istenországára szolgálatára, amely után vágyunk és amelyet megvalósítani törekedünk.

ARNOLD GRAVES
elnök

BRIAN L. GOLLAND
főtitkár

SZÓSZÉK

ISTEN NEM HAGY EL ENGEM

„Én Istenem, én Istenem, miért hagyál el engemet!“ ily kifejezésre csak a fájdalomban elkeseredett szív fakad. És Jézusnak szíve el lehetett keseredve, annyi hálátlanságot tapasztalt az emberek részéről. Mindezeket híven feljegyezve találjuk az evangéliumokban. Akadtak írásmagyarázók, kik alapigénkből azon következtetést vonták, hogy Isten az ő fiát a szenvedés ama pillanataiban csakugyan elhagyta volna. Helytelen következtetés, mert Isten az embert el nem hagyja. Nem hagyta el Jézust, mutatja egész élettörténete. Mindezekről Jézus meg nem feledkezhetett még a kereszfán sem; de nem is feledkezett meg, hanem mint maga is szenvedő, felhossa a 22. Zsoltár 2. versét, melyben egy jámbor ember szenvedései között, emberi módon panaszol. Panaszol Jézus is, hiszen ember volt, s mint ilyen, szemben a nagy hálátlansággal, szívében a fájdalom érzésének, ajkán a fájdalom kifejezésének, habár pillanatra is, habár olyan kevés szóban is helyet ad. És ha másfelől tekintjük tanításaiban azt a szellemet, mellyel követőit az Istennek gondviselése felől megnyugtatóni kívánja: akkor valóban nincs okunk kétkedni abban, hogy Jézus az Istennek gondviselésében csak egy pillanatra is kételkedett volna. Maga a 22. Zsoltárban említett szenvedő sem hiszi, hogy Isten elhagyta volna őt, minthogy a következő versek teljesek az Istenbe helyezett bizalom és reménység kifejezéseivel.

Hogy Isten Jézust ama válságos percekben elhagyta volna, azért sem hihető, mert ez ellenkeznék az Istennek mindenütt-jelenvalóságával (Zsolt 139, 7—8). Hogy ez az Isten csak Jézus keresztfáján ne lett volna jelen, ez valóban tőlünk hozzá illetlen gondolat! De ellenkeznék az ő szentségével, igazságával is, mely a jókat jutalmazza, — és ellenkeznék az ő bölcsességével is, mely szent célját pillanatra sem veszélyeztetheti, mi pedig azáltal történik, ha Jézust, a legártatlanabb embert halálig való engedelmességben, a legszentebb ügyért, az emberi nemzet üdvözítéséért kiállott halálküzdelseiben a kereszfán elhagyta volna.

Nincs közöttünk egyetlen hívő ember is, aki az Úrnak áldásaiban ne részesült volna. Tőle vett életet, egészséget, földi vagyont és örömeket; tőle vett szívet, mely a szépért hevülni tud; a lelket, mely a szívnek érzését és a léleknek gondolatját mennyországba irányozza, üdvösségre vezérli. Ennyi tapasztalt jószág, szeretet ellenében bizony csak a hálátlán mond-